

Prinsessen på ærten

Der var engang en prins, han ville så gerne giftes med en prinsesse, men det skulle være en rigtig prinsesse.

Så rejste han hele verden rundt, for at finde sådan en. Prinsesser var der nok af, men det var ikke rigtige prinsesser, der var altid noget galt med dem.

Til sidst måtte han rejse hjem uden prinsesse og han var så bedrøvet, for han ville så gerne have en virkelig prinsesse.

En aften blev det et frygteligt vejr; det lynede og tordnede, regnen skyllede ned, det var ganske forfærdeligt! Så bankede det på byens port, og den gamle konge gik hen for at lukke op.

Det var en prinsesse, som stod udenfor. Men gud hvor hun så ud af regnen og det grimme vejr! Vandet løb ned ad hendes hår og hendes kjole, og det løb ind gennem næsen på skoen og ud af hælen, og så sagde hun, at hun var en virkelig prinsesse.

"Ja, det skal vi nok få at vide!" tænkte den gamle dronning, men hun sagde ikke noget. Den gamle dronning gik ind i sovekammeret, tog alle madrasserne af sengen og lagde en ært på bunden af sengen. Derpå tog hun tyve madrasser, lagde dem oven på ærten, og derefter tyve edderdunsdyner oven på madrasserne.

Dér skulle nu prinsessen ligge om natten.

Om morgenen spurgte de hende, hvorledes hun havde sovet.

"Oh forskrækkeligt!" sagde prinsessen, "jeg har næsten ikke lukket mine øjne hele natten! Gud ved, hvad der har været i sengen? Jeg har ligget på noget hårdt, så jeg er ganske brun og blå over min hele krop! det er ganske forfærdeligt!"

Så kunne de forstå, at hun var en rigtig prinsesse. For når hun gennem tyve madrasser og de tyve edderdunsdyner havde mærket ærten. Så ømskindet kunne der ingen være, uden en virkelig prinsesse.

Prinsen blev gift med prinsessen, for nu vidste han, at han havde en rigtig prinsesse, og ærten kom på Kunstammeret, hvor den endnu er at se, hvis ellers ingen har taget den.

Se, det var en rigtig historie!